

*"עש עש עש ואש ואש ואש
עש עש עש ואש עש עש
וקר לי כל כך..."*

האיפוס העש הראשון של ינואר 1971 183 מ"מ עש.

שלום לכולכם,

ברצוני להתייחס לשני נושאים מרכזיים שמעסיקים אותנו בתקופה האחרונה.

הנושא הראשון הוא פרויקט הקליטה - צמ"ד. כידוע, התקדמנו בתהליך עם 14 משפחות של בני קיבוץ במטרה לבנות שכונה בתוך הקו הכחול. בעוד אנו עובדים על תכנון תוכניות הפיתוח לצורך הגשתן לחתימה ואישור הועדה ועוסקים בניסוח החוזים המורכבים, חוזי הקליטה והחזזה בין חברת הניהול הבנים והקיבוץ הוציא מנהל מקרקעי ישראל החלטות בעלות משמעות קריטית עבורנו ועבור מרבית מקיבוצי הארץ. אנו מניחים כי מרבית חברי הקיבוץ קראו את השלכות החלטות המנהל על הקיבוצים שמשמעותן הכללית הינה כי המנהל מתנה את חתימתו על היתרי בניה ביישום או ביטול החלטת הקיבוץ על שיוך דירות במתווה של 751 תוך שנה.

כפר מנחם, כאמור, החליט על שיוך דירות ב-2001 במתווה של החלטה 751 ונמצא בשלב בו הוא יכול תיאורטית לממש את החלטה זו. כרגע ממגוון שיקולים הוחלט על עצירת המהלך בין היתר כדי לבחון האם ניתן יהיה לבחור אלטרנטיבה טובה יותר עבור כלל הקיבוץ מבחינת התשלום למנהל. יש לציין כי הקיבוצים רובם ככולם אינם מקדמים את המהלך.

מצב זה הוביל אותנו לצערנו לסיטואציה בה נמנע מאיתנו בנסיבות אלה לקדם את מהלך הבניה כפי שתוכנן עד כה.

יחד עם זאת, אנו רואים במהלך הקליטה מהלך אסטרטגי ראשון במעלה עבור הקיבוץ ולכן אנו פונים לבחון ולקדם אפשרויות נוספות של קליטה. אפשרויות אלה ייבחנו בעתיד הקרוב במוסדות הקיבוץ ויובאו לידיעת החברים והבנים המעוניינים לבנות את ביתם בקיבוץ.

ביום שישי האחרון נפגשנו יחד עם קבוצת 14 המשפחות וחברי צוות צמ"ד. הפגישה נעשתה בנוכחות עו"ד שמלווה את הקיבוץ אסתר קויפמן. אסתר סקרה את החלטות המנהל והמצב הספציפי של הקיבוץ ביחס להחלטות שיוך הדירות ומשמעותן עבור בנים. לאחר מכן שמענו את הבנים, אשר מביעים רצון עז למצוא נתיב התקדמות. אנו נעשה את כל האפשר כדי לקדם מהלכים בנושא זה.

נושא שני הוא תוכנית העבודה ותקציב הקהילה. המזכירות עוסקת מזה כחודש בנושאים אלה. תוכנית העבודה מציגה את הנושאים השונים, שבחלקם ממשיכים נושאים שטופלו השנה ובחלקם חדשים. בנושא התקציב עסק צוות של הדיון הערכי ובנה תקציב עפ"י הערכים שהוגדרו והתקבלו על ידי המזכירות כערכי ליבה. המזכירות עדיין עורכת דיונים פנימיים על התקציב והוא יוצג לציבור בהמשך החודש.

כמו כן בהזדמנות זו נציין כי חברים רבים העבירו את פרטי חשבון הבנק שפתחו כעת או בעבר וחתמו על הוראות לחיוב חשבון אנו פונים לכל אלה שעדיין לא עשו כן ומבקשים לעשות זאת בהקדם על מנת שנוכל להמשיך ולקדם את המהלך.

מדיווחי המזכירות

תקציב הקהילה - 2013

המזכירות קיימה דיון נוסף בנושא , ובקשה הבהרות להצעת התקציב, לאחר השלמת הדיון הנושא יובא לדיון והחלטת שיחת הקיבוץ.

שדרוג תשתיות הקיבוץ

- המזכירות קיימה דיון בנושא, ואימצה את המלצות ההנהלה העסקית, כדלהלן:
- הנהלות הקיבוץ מחליטות לקדם את שדרוג תשתיות הקיבוץ.
 - ההנהלה העסקית תבחן את המקורות הכספיים הנדרשים להשקעה, ותגיש את המלצותיה להנהלות הקיבוץ.
 - ימונה פרויקטור להובלת מהלך שדרוג התשתיות.
 - לאחר איסוף הנתונים הנדרשים תתכנסנה שתי ההנהלות לאישור המהלך, השלבים והיקף ההשקעה.

חניית כלי רכב - במקומות ציבוריים

המזכירות קיימה דיון בנושא חניית כלי רכב במקומות ציבוריים מרכזיים בקיבוץ. - אנו מתנגדים לתופעה זו הפוגעת באיכות החיים, ופונים לחברים ולמתיישבים להתחשב בצרכי הציבור ולהחנות את כלי רכבם במקומות המוסדרים לכך. במקביל תמשך התקנת הבמפרים על המדרכות והכבישים בהתאם לתוכנית ולתקציב.

דו"ח יישום החלטות הצוות למבנה הארגוני

כזכור הצוות הביא המלצות לחסכון וייעול בתפקוד המינהל ומוסדות הקיבוץ. שיחת הקיבוץ אישרה את ההמלצות, שמשמעותן שתחילת ביצוען לא יאוחר מה - 31/12/12, נמסר דו"ח הביצוע המצביע על יישום מרבית החלטות, [יימשך עוד מספר שבועות, להשלמת נושאים פרסונאליים, ותהליכים שאנו באמצע ביצועם] [דו"ח מפורט יימסר בעלון הקיבוץ].

מבנה לפעילות השומר הצעיר

פורום החינוך של האגודה פנה להקצות עבור פעילות הנערים מבנה מתאים, לאור מחויבותם לפנות את המבנה בו הם פועלים עתה, ומחסור במבנים בגבעת הילדים. אנו בודקים במשותף אתר מתאים וראוי לפעילות חשובה זו.

נוהל שימוש ברכבי הקיבוץ

במסגרת הדיון בתקציב 2013, עלתה סוגיית השימוש ברכב, והעלויות הגבוהות המוטלות על התקציב. אנו מודעים למורכבות הנושא, אולם, הניצול הלא יעיל, עלות התחזוקה וקניית כלי רכב, מחייבים שינוי בהתנהגות והתאמה לצרכים הבסיסיים של החברים, לאור זה הוחלט:

- רכב הקיבוץ-הנלקח לצרכי פרנסה של החבר - יינתן במחיר מלא [ללא סבסוד].
- חבר יוכל לקבל רכב, רק פעם בחודש, ברצף של 3 ימים.
- תוכן הצעה שתתמחר את: מרחק הנסיעה, מועדי הנסיעה, ומשך זמן השימוש - ובכך יוקטנו עלויות השימוש לחבר.

העברת תקציבי החברים - לבנקים

דווח על ההתקדמות בנושא והסיוע הניתן לחברים הנדרשים לכך. אנו מקווים שבשבועות הקרובים התהליך יסתיים לרווחת כל החברים.

קשר כביש לחברים

הנושא הועלה לדיון לאור פניית מספר חברים וותיקים, הנזקקים לשירות הנ"ל .
הוחלט לנסות מתכונת מצומצמת , כדלהלן : [וזו הזדמנות להודות למאיר ארגוב שלקח על
עצמו את ביצוע הנושא]

- א. בימים א' – ה' - יצא רכב ב- 17.00 , רק ע"פ הזמנה - התשלום ע"י הקהילה .
- ב. תתלה רשימת הזמנה לקשר כביש - יש להירשם 24 ש' - לפני ביצוע הנסיעה.
- ג. חבר שיירשם ולא נסע - יחויב בעלות המלאה של הנסיעה.

רשם : שלומי שקד.

*לרבקה ואסא וכל המשפחה
ברכות חמות להולדת הנכד תומי בן אביטל ואלון.*

*לטינה ומרדכי, אייל ואחי לכל המשפחה
ברכות חמות להולדת הבת והנכדה אליה*

לענת ואל וכל המשפחה ברכות חמות להולדת הבת ירדן.

*לנעם סעיבי שהשתחררה מצה"ל נחיתה ככה באיפחוח
והתערות מוצלחת.*

בחודש דצמבר 2012 ירדו 110 מ"מ גשם.

עדכון לחברים מיו"ר הנהלה משקית

ימים אלה, של סיום שנת 2012, ותחילת שנת 2013, הם זמן מתאים לדיווח לחברים בקשר עם עיסוקיה של ההנהלה העסקית.

בימים אלה, אנו דנים בתוכניות אגודת האחזקות, והעסקים והפעילויות שמסגרתה, לשנת 2013, וכן בתוכנית העבודה של ההנהלה העסקית לשנת 2013, בה יפורטו הן הנושאים השוטפים בהם תעסוק ההנהלה והן הנושאים המיוחדים.

אנצל את ההזדמנות לדווח על עבודת ההנהלה העסקית, על נושאים מיוחדים, מעבר לשוטפים, בהם עסקנו ב- 2012 ובשנתיים שקדמו לה, ועל כאלה בהם נעסוק ב- 2013:

1. נהלי עבודה ותוכניות עבודה:

בישיבות הראשונות לאחר מינוי כיו"ר, גיבשה ההנהלה העסקית נהלי עבודה קבועים, וקבעה תוכנית עבודה תקופתית.

בהמשך, מדי תחילת שנה, קבעה ההנהלה תוכנית עבודה, בה פורטו הנושאים בהם תעסוק ההנהלה במהלך השנה.

2. תיאגוד ושיוך הון

כזכור, עוד בשנת 2003 הוחלט על ארגון מחדש של המבנה התאגידי של עסקי הקיבוץ, והעברת נכסים ופעילויות למסגרת אגודת אחזקות, ובשנת 2006 הוחלט על שיוך הון לחברים (הקצאת מניות באגודה המחזיקה באגודת האחזקות).

מדובר במהלכים מורכבים, שלא הופעלו בעבר, ואשר הפעלתם נקבעה כיעד בתוכנית העבודה של ההנהלה לאחר כניסתי לתפקיד.

החל מתחילת 2010 הוחל ביישומם בהדרגה, והחל מתחילת 2011 ייושם מבנה התיאגוד באופן כמעט מלא, ואיפשר במהלך שנת 2012 יישום חלוקת רווחים ממש בהתאם להסדר השיוך.

3. התנהלות כספית נפרדת

נושא נוסף, אשר נקבע בתוכניות העבודה מאז כניסתי לתפקיד, הוא "הפרדת התנהלות כספית בין המגזר העסקי/משקי לבין הקהילה" ובהמשך גם "הפרדת התנהלות כספית בין התאגידיים השונים, מעקב אחר יישום בקרה על תקציב הקהילה, ויצירת הפרדה בין התנהלות הקהילה לבין הנכסים הצבורים".

יישום התנהלות כספית נפרדת היה כרוך בפרידה מהרגלים ישנים, ובאי נוחות מסויימת, אולם היה הכרחי להסדרת התנהלות מושכלת ומרוסנת, ולשמירה על הנכסים של הקיבוץ ומניעת הכרסום בהם. הוא בוצע בהדרגה, ומהתוצאות כולנו נוכל להנות.

במסגרת זו בוצעה "הסדרת היחסים" – הוסדרו תנאי הפעילות בין הקיבוץ לבין אגודת האחזקות, וכן תנאי הפעילות בין אגודת האחזקות לבין המתכת והמחצבה שמתחתיה. במסגרת ההסדרה נקבעו תנאי תשלומים שונים, ונוצרה התשתית להתנהלות פיננסית נפרדת בכל אחת מהרמות.

להבנת, התנהלות כזו היא בסיס כמעט הכרחי ליעילות פיננסית בעסקים, ולריסון תקציבי בקהילה, ואני מקווה שנדע להקפיד עליה בהמשך.

4. שיפורים והתאמות במבנה הארגוני

בנושא זה עסקנו במהלך השנים 2011 ו- 2012. נדרשו שיפורים והתאמות עקב השינויים במבנה התאגידי כאמור, ועקב כשלים מסויימים שהתבררו. כן נדרשה בחינת היקפי משרות שונות.

לאחר דיונים ובדיקות במסגרות אחרות, מונה צוות אשר גיבש הצעה מפורטת לשיפורים והתאמות במבנה הארגוני. ההצעה נדונה בהנהלה העסקית, ולאחר תיקונים אושרה בשיחת הקיבוץ.

בהתאם להחלטה, הוגדרו מטרת המבנה הארגוני, פונקציות המטרה של העסקים ושל הקהילה, תחומי סמכות ואחריות של ההנהלה העסקית ויו"ר שלה, ושל המזכירות ויו"ר שלה, ותפקידיה של הנהלת הקהילה שהוחלט על הקמתה, פורטו הגדרות תפקידים, והיקפי משרות.

כדי להשלים את החסר מונה יו"ר מזכירות (שלומי שקד).

בנושא היקפי המשרות, קבעה ההחלטה כי במסגרת הכוללת של תפקידי הניהול הביצועי (מנהל עסקי, מנהל קהילה, מנהל קרקעות, גזבר, ומנהל מש"א) יש לרדת מהיקף מצרפי של כ- 3.75 משרות, להיקף של כ- 2.5-2 משרות.

חלק מהמשרות הנ"ל כבר הותאמו להיקפים שפורטו (מנהל קהילה ומנהל מש"א) והשאר יותאמו, כפי שנקבע, החל מתחילת 2013, עם מינויים של מנהל עסקי ושל מנהל קרקעות חדשים, שעל בחירתם אנו טורחים בימים אלה (דיווח נפרד ביחס לאלה – בחודש הבא), והשלמת השינוי בהתנהלות הנה"ח והגזברות מול החברים.

5. גיבוש אסטרטגיה פיננסית ותוכנית ארוכת טווח ליישומה

עוד בשנת 2010 קבענו כי אנו נדרשים לעבודה אסטרטגית של גיבוש מדיניות פיננסית כוללת, אשר תכלול התייחסות לנכסים הצבורים, ליכולות העסקים ליצור רווחים לאורך זמן, ולישימושים בנכסים וברווחים, לרבות לצורך השקעות, כיסוי התחייבויות לחברים, הגדלת הון עצמי, ומענה לצרכי הקיבוץ והחברים, לרבות גיבוש מתווה לגבי "יעוד התמורות".

ההנהלה העסקית מינתה צוות בדיקה וטיפול, אשר נעזר במומחה חיצוני, ואשר השלים את העבודה המקיפה בשנת 2012.

העבודה נדונה ואושרה בהנהלה העסקית והמזכירות, ובהמשך לכך הוצגה בשיחת הקיבוץ, ושיחת הקיבוץ אישרה תוכנית ארוכת טווח ליישומה.

בתוכנית זו אני רואה את גולת הכותרת של החלטות הקיבוץ בשנים האחרונות, הן משום ההצלחה בעמידה באתגר לא פשוט ובגיבוש הסכמה רחבה ביותר, ובעיקר משום המענה המושכל לכל הצרכים שהוגדרו (מענה מלא לכל שאר הצרכים, ומענה חלקי לעניין התשתיות). אני חושב שכולנו צריכים להיות גאים בה, ושכולנו נהנה מיישומה.

בין היתר אפשרה לנו התוכנית לסמן מקורות יציבים לצרכים הסוציאליים השונים, ואפשרה לנו לגבש וליישם תוכנית אחראית של הגדלת הפנסיה לחברים, לסכומים שרק קיבוצים ספורים מגיעים אליהם (כדברי יועץ הפנסיה שלנו, המלווה עשרות קיבוצים).

אני מאמין ומקווה כי התוכנית ליישום האסטרטגיה הפיננסית, תאפשר לנו בסיס טוב גם לצעדים ראויים נוספים, כמו הקטנת המיסים הפנימיים בלי לפגוע בביטחון הסוציאלי, וכניסה לפרויקט חידוש התשתיות (ראו התייחסות בהמשך).

6. חידוש תשתיות

נושא חשוב בו טרם השגנו פריצת דרך הוא חידוש התשתיות.

כידוע לכולנו, התשתיות ששירתו אותנו עשרות רבות של שנים, התיישנו, ואינן מתאימות לקיבוץ במצבו החדש.

המצב גלוי לעין בכל הנוגע לתשתיות העיליות - כבישים, מדרכות, וחניות. אבל כך גם לגבי התשתיות התת קרקעיות - מים, מים חמים, ביוב, חשמל ותקשורת.

צוות משותף לגורמים המקצועיים בקיבוץ ובחברה הכלכלית של המועצה האזורית, עסק מזה זמן בתכנון תשתיות חדשות לקיבוץ. התוכניות הושלמו ברובן, נבחנו עלויות הביצוע, ועל הפרק מעבר לשלבי הביצוע.

מדובר על עלויות בהיקפים שלא ידענו כמותם, ויש לקבוע הסדר סגור לכיסויין לפני תחילת הביצוע. ברור כבר כי אין די במקורות הקיבוץ ובמקורות החיצוניים העומדים לזכותנו, וכי גם אנו, החברים, נדרש להשתתף בעלויות.

היקף העלויות גורם, בצדק, לרתיעה והיסוס, אולם בסופו של דבר עומדות לפתחנו שתי אפשרויות עיקריות - להיכנס לביצוע, או לדחות לדור הבא.

בהנחה כי היכולות והמקורות לא יהיו גדולים יותר בדור הבא, וכי התשתיות לא ישרתו אותנו באופן משביע רצון עוד דור, נראה כי צריך ללכת על האפשרות הראשונה.

אני מקווה כי במהלך שנת 2013 נוכל לגבש הצעה מפורטת לגבי המימון והביצוע, להביאה לאישור שיחת הקיבוץ, ואף להיכנס לביצוע.

7. קשיים, יציבות, והצלחות, וצורך בהשקעות צמיחה

מן הסתם, יש עלויות וירידות בחייו של כל עסק וכל ארגון. יש הצלחות, יש יציבות, ויש קשיים.

בקשר עם הקשיים, שמעבר לשוטף, ואף מעבר לסביר, ניתן להזכיר את מינהל מקרקעי ישראל. נראה כי גוף זה עושה ככל הניתן על מנת לסכל ולהפריע, ואף מצליח בכך – המחצבה שלנו סגורה, ותוכניות חשובות מעוכבות שנים בשל מה שהם קוראים "שימושים חורגים".

בקשר עם היציבות, ניתן להזכיר לטובה את הרפת ואת הקרקעות, ואת "צבר קמה" (שותפות גידולי השדה).

בקשר עם הצלחות, יש לציין את המתכת, שהגיעה להישגים יוצאי דופן בשנת 2012.

תמהיל העסקים שלנו הוא די מאוזן, במובן זה שאין תלות נמשכת בעסק אחד. יחד עם זאת, אין לנו עסקים רבים, וקיים חשש משחיקה הדרגתית ברווחיות.

תפיסתי היא כי עסקי הקיבוץ אינם בדרך לסיום תפקידם אלא להיפך - עלינו לפתח אותם ולטפח מקורות ועסקים חדשים לטובתם של הבעלים, שהם הקיבוץ וחבריו.

אנו בעמדה בה ניתן להשקיע בתבונה בלי לסכן את הקיום השוטף, ועלינו לנצל את היתרונות והמשאבים שלנו לשם כך.

אנצל ההזדמנות כדי לציין כי חברים שרוצים לפנות אלי, ברעיונות, הצעות, השגות, בעניינים הקשורים לעסקי הקיבוץ, ו/או לקבלת פרטים לגבי החלטות ההנהלה ותוכניות העבודה שלה, מוזמנים לעשות זאת.

ניתן לפנות לדוא"ל - tsela@netvision.net.il

תמיר סלע.

אם בעבר סקרתי כאן את התקדמות תהליך ה BackTo , הקשיים, הדעות והכיוונים המוצעים לפתרון הבעיות השונות, מנקודת מבטו של אדם, ששותף להובלת התהליך. הפעם אני אתאר חתך של משפחה, שנמצאת בתהליך-הדילמות והצמתים העומדים בפניה, תוך תיאור מקרה אמיתי- המשפחה שלי.. אך ניתן להשליך זאת כמעט על כל משפחה שנמצאת בתהליך.

לפני מספר שנים לקחנו החלטה, אני ובני משפחתי, לעבור לקיבוץ כפר מנחם. ההחלטה לא הייתה קלה, מכיוון שכבר בנינו לנו חיים כבוגרים, במקום אחר, אך בסופו של דבר, כאשר שמנו את שיקולינו על כף המאזניים, ההכרעה נטתה בברור לכיוון המעבר, מתוך מחשבה על איכות החיים והאפשרות להעניק לילדנו את אותם איכויות וערכים הקיימים בקיבוץ, כפי שהכרנו אותם מילדותנו וכמובן הקרבה למשפחה.

"הטריגר" להחלטה זאת היה שכונת הבנים שעתידה להבנות בכפר מנחם, תהליך שכבר החל מספר שנים קודם לכן, תהליך הידוע כ BackTo. לא איתמם ואומר, שבאתי הנה מטעמים אלטרואיסטים, אך בהחלט אורח חיים שמשלב קהילה ומאפשר לפרט לבוא לידי ביטוי ולחיות חיים עצמאיים, כפי שהקיבוץ החדש מייצג, הנו אורח חיים אותו ייחלתי לי ולמשפחתי.

שכרנו את דירתה של משפחת מן, בגודל של 55 מטר רבוע לערך, דירה שנבנתה בשנות החמישים.

מצבה וגודלה של הדירה לא יצרו תנאי פתיחה אופטימאליים, אך ההנחה שתוך שנתיים שלוש נעבור לבית הקבע שלנו בקיבוץ, גרמה לנו להבליג על כל אלו ולעשות את המיטב בכדי לחיות בנוחות.

השנים עברו והתחושה היא, שלא רק שלא התקרבונו למטרה, אלא אפילו התרחקנו ממנה ולא משנה אם זה נובע מתהליכים והחלטות פנים קיבוציות, או החלטות חיצוניות, כמו אלו של מנהל מקרקעי ישראל.

וכאן למעשה אנו עומדים לפני צומת משמעותית. נוצר מצב, שגם אין אופק מגורים וגם התנאים הנוכחיים אינם מאפשרים לנו להישאר יותר בקיבוץ. המשפחה גדלה, הצרכים השתנו וגם אין אלטרנטיבה אחרת בקיבוץ. אפילו הצענו לבעלי הדירה (שאגב, אינם גרים כלל בארץ) לשפץ על חשבוננו, אך הם סירבו ולמען האמת אני יכול להבין אותם- הם לא יודעים מה הם הולכים לעשות עם הדירה. האם הם הולכים לאחד אותה בעתיד עם הדירה השכנה (שגם היא שלהם) או לשפצה או בכלל למכרה? ולמעשה הם מחכים להחלטת הקיבוץ לגבי דירות היורשים.

ואפילו אם הדירה הייתה לשביעות רצוננו, בעלי הדירה יכולים בהינף יד להוציאנו מהדירה כי מישהו הציע להם יותר, או כי קרוב משפחה מעוניין לבוא ולגור בדירה.

וכאן לדעתי נדרשת פעולה נחושה והחלטית של הנהגת הקיבוץ במידה והיא רוצה לשמר את קבוצת הבנים, שכבר עשתה שינוי בחייה והחלה את תהליך הקליטה בקיבוץ.

הקיבוץ בכלל והנהגה בפרט, צריכים לקחת החלטה ולהשלים את תהליך השיוך (בין אם על פי החלטת 751 או 1155). גם אם ישנן עדיין מספר אי ודאויות, לעולם לא ניתן יהיה לבאר את כולן ונדרש אומץ וגם הבנה, שיכול להיות שבהמשך יהיו מספר מכשולים, שנובעים מההחלטה, אך הפחד מכך כדאי שלא ימנע את עצם קבלת ההחלטה.

מבחינת הבנים, אי קבלת החלטה, פרושה שלחלקנו אין פתרון הולם להמשך החיים כאן. בנוסף ובמקביל, הקיבוץ צריך לקבל החלטה ולצאת עם מתווה המאפשר קנייה של דירות יורשים.

וכמו במקרה השיוך גם כאן ההחלטות צריכות להתקבל מהר, באומץ ובהחלטיות. רבים מהיורשים מחכים למוצא פיו של הקיבוץ לגבי התנהלות העסקאות ולכן ישנה סטגנציה בכל הקשור לדירות היורשים. אני מאמין, שמרבית היורשים יתיישרו לפי המתווה שהקיבוץ יכתוב ולא צריך לחשוש ממקרים מסוימים, שאולי יקרו ולכן לא להגיע להחלטה. אני מאמין, שגם כיוון זה ייתן פתרון הולם לבנים המעוניינים בכך.

תודה,

גל לוינהיים

לאחרונה התחדדו מאוד בעיות התנועה והחנייה בקבוץ.
הפניתי שאלות בעניין ובקשתי מארנון לפידות, גידי קרון ושלומי שקד, את עמדתם מה
ניתן לעשות בעניין.
אני מביאה את דברי החברים:

יש צורך בחידוש תשתיות

אין כאן שום מעשה קסמים. בכדי לאכוף ולהסדיר את תנועת כלי הרכב בישוב, יש צורך
בהסדרת שבילים, מדרכות וחניות. המערכת הקיימת אינה מסוגלת לענות לצרכים ומאז
ההפרטה ב- 2006 עלה בצורה דרמטית מספר כלי הרכב הנעים אצלנו בכבישים ובשבילים
הפנימיים.

גם הרצון להשאיר מרחב חופש פעולה מיירבי לחבר יצר את התחושה שלכל אחד מותר
הכל, גם אם זה על חשבון הכלל.

לפני יותר משנה סיימנו הכנת תוכנית לחידוש התשתיות וזהו המפתח והדרך לפתרון רוב
הבעיות.

יש הכרח להיכנס להרפתקה זו, גם אם זה פרויקט יקר למדי. בלי בצוע חידוש התשתיות
הבלגן ימשך.

מי שצריך להחליט על כך זה הקבוץ. עד לקבלת החלטה כזו הכל דיבורים!

שכונה שדייריה יחליטו פה אחד למנוע כניסת כלי רכב לתחום מגוריה ולהסתפק במגרש
חניה מרוחק היקפי, תצטרך ראשית להגיע להסכמה מלאה על כך עם כל השכנים ולחסום
פיזית את הכניסה והתנועה בכלי רכב לתוכה. המשמעות היא מרחק חניה גדול יותר, עד כדי
100 מטר מדלת הדירה לחלק מהדיירים.

לסיכום: אינני רואה אפשרות להסדרת התנועה, אלא בהחלטת הקבוץ להיכנס לביצוע חידוש
התשתיות.

מדובר בפרויקט יקר וארוך ומטריד מבחינה סביבתית, אבל בסופו נרגיש יותר בטוחים וייתנו
פיתרונות הכרחיים גם לתחומים להם אנחנו כבר נדרשים, כמו מניית מים ועמידה בתקני
חשמל מקובלים. לדאבוני, אינני רואה דרך אחרת קצרה וזולה יותר.

ארנון לפידות

STOP "להפוך את המגמה" / גידי קרון

השימוש בכלי הרכב מסמל באופן ברור ביותר את השינוי הדרמטי שעברנו פה בכפר מנחם בשנים האחרונות. הרכב האוכלוסייה בשטח הקיבוץ השתנה מהקצה אל הקצה. רבים מאיתנו תושבים וחברי קיבוץ תלויים כיום ברכבם לצרכי פרנסה. הפרט המשתמש בתשתיות הציבוריות רואה עצמו כראשון לפני הכלל ובהעדר תשתית מתאימה המפרידה בין מכוניות להולכי רגל, בין מכוניות לגנים ציבוריים נוצרים מתחים רבים.

פעם, אם היית צריך להגיע עם האוטו הביתה(לחדר) הייתה זוחל בתחושת התנצלות ובקושי סוגר את הדלתות בכדי שלא ישמעו. אם היית נוהג בפרעות היו מזמינים אותך לשיחה במזכירות ואם היית גם עולה על הדשא (נונונו) זו כבר הייתה מלחמה שנמשכה שבוע ימים עם כל מי שרצה להגיד לך משהו בנושא. לא צריך היה להציב שערים וחסומות בשביל לקיים חיי שלווה ואם היה מופיע שלט "אין כניסה" הוא כיוון לטוסטוסים וטרקטורים, אבל כל זה הרי נשמע היום כמעט מצחיק.

ללא המעצורים שדהו עם הזמן ושהיו פעם חלק מחיינו כמו "ברור במזכירות" או רגשי בושה הגענו למקום בו איש כראות עיניו יעשה, החזק מנצח ושולח את החלש הצידה מהדרך. דרסנו In the name of the פרצלציה הלא נראית לעין את הדשאים עליהם למדנו ללכת ואת האווירה הכפרית, זו שמשכה אלינו את אלו שהצעירו את חיינו והביאו תקווה לחיי התרבות והחינוך שלנו.

מכונית צמודה זה לרוב הכרח המציאות אבל בחייאת-אבוכ למה על הדשא ? למה אנחנו כל-כך עצלנים ? מה, כבר אי אפשר ללכת 30 מטר מהאוטו לגן או לבית בשביל להרוויח משהו טוב באמת כמו איכות חיים ?

בעבר הלא רחוק נפרדנו מהרבה אמירות או ערכים שהיו חרותים על דגלנו: שוויון, שותפות, ערבות הדדית ותחושת היחד, מבין כל הערכים שהסתתרו בתוך המילה "קיבוץ" נותרנו עם ערך **איכות האוויר והסביבה הכפרית** אשר מבדילים אותנו בגאווה מיישוב עירוני. כפר מנחם נמצא היום בשלב שהוא מגדיר מחדש את הערכים עליהם נבנית הקהילה אבל לצערי בתחום התעבורה אנחנו אכן הולכים לכיוון של יישוב עירוני. לכן, אני בעד להחזיר את השליטה בתחום התעבורה לידי הנהלת היישוב. אם מדברים בהסכמה בציבור על "להפוך את המגמה" אז לזה בדיוק יש לכוון.

- עצירת הרחבת כבישים ומדרכות.

- הצבת הולך הרגל במרכז.

- לימוד הנושא ויישום עקרונות האטת תנועה בדרכים קיימות.

- שמירה עיקשת על גנים ציבוריים ללא גישה לכלי רכב.

כל אלו לא יתקיימו ללא תהליך הסברה והקניית סמכויות לגופי הניהול בקיבוץ.

- שאלה: אם אין לך אוטו אין לך זכויות ?

- תשובה: לא. יש לך את הזכות לבטיחות בדרך, יש לך את הזכות לאוויר הנקי שהיה לך עד לא

מזמן וגם את הזכות לקבל חזרה את הדשא שהיה לך מאחורי החלון. כן זו זכותך !

על תשתיות... חניות... ומדרכות... בקיבוץ

מצוקת התשתיות כבר מזמן לא מתאימה לשינויי הזמן, והיא זועקת לפיתרון ומהר. הגידול המבורך בילדים ו...מכוניות, של המשפחות הצעירות ושוכרי הדירות העצים את הבעיה.

התשובה לכך חייבת לבוא הן מצד המשפחות האחראיות על תרבות התנהגותן [חניית כלי רכב], והן מצד מוסדות הקיבוץ המתמודדים עם סוגיה זו בשני מהלכים, ובמקביל. בטווח המיידי אנחנו מקדמים את התקנת הבמפרים על המדרכות והכבישים, והסדרת חניות זמניות ציבוריות לכלי הרכב, אשר לדאבוני לא מנוצלות כי הדיירים מעדיפים לחנות ליד ביתם, ובכך לסכן את בני ביתם. בטווח הארוך אנו בוחנים את האפשרויות בקידום הסדרת הקבע של תשתיות הקיבוץ, מהלך אשר לדעתי ימשך שנים רבות עקב עלויות הביצוע הגבוהות, ומגבלות התקציב. בימים אלה אנו מקדמים מספר הצעות אפשריות לשדרוג תשתיות במוקדים בעיתיים במיוחד, ונקווה שבמהרה נצא לביצוע, כי ההחלטה בידינו, והתקציב קיים. אין ספק שההחלטה והתכנון המאפשרת חנייה ליד כל בית, לא חזתה את קצב השינויים הדמוגרפים עם כל המשתמע מכך, וזה לא מסייע בקידום המהלך.

וכל ניסיונותינו להתמודד עם תושבים החוסמים מדרכות או חורצים דשאים או המייצרים חניות ליד ביתם עולים בתוהו.

לדעתי, בנוסף להחלטות המתקבלות, ולקידום התשתיות, רק לחץ ציבורי על אותם תושבים הפוגעים באיכות חיינו וחייהם, תביא לרגיעה בנושא.

"אז אל תאמר רק, מה המזכירות עושה, כי היא אומרת ועושה... אמור מה אתה מוכן לעשות לטובת איכות חיינו."

שלומי שקד

ארנון, גידי ושלומי הציגו את עמדתם בנוגע לבלגן המרחבי בתחום התעבורה והחניות. אני מזמינה את החברים להתייחס לנושא והשאלה העיקרית היא האם ניתן לקדם גם בתנאים העכשוויים נסיעה וחנייה בטוחות, תוך שמירה על המרחב הציבורי, או שעלינו לחכות עד לשדרוג התשתיות?

ומתבקש מכך האם יש לנו כח להפעיל לחץ ציבורי על צבור הנוסעים וכיצד?
וכמובן מה אנחנו יכולים לעשות למען בצוע חידוש התשתיות בהקדם?
מוזמנות גם תגובות של חברים שחושבים שיש להשלים עם המצב.

בגיליון הקרוב, אני מקווה להביא את דברי החברים.

יהודית אפרתי

ביו עיטור לציור- בין מופשט לראלי

תערוכתה של שושקה סעידי, המוצגת בימים אלה בחדר האוכל נקראת "בין עיטור לציור – בין מופשט לראלי."

שושקה אומרת, שהתערוכה היא ביטוי וחשיפה אישית של דרך חיים, שהחלה בסיפור ילדי טהרן והמשכה בחיי יצירה בקבוץ, לאורך מעל ל- 50 שנים.

מכלול היבטים זה היא חושפת בתערוכה. התערוכה נפתחת בסיפור ילדי טהרן ובפורטרט עצמי של שושנה כילדת טהרן. בהמשך יש ציור נעליים גדולות ושניים מסיפוריה של שושנה אודות נעליים – זהו ביטוי אישי עמוק המציג את הקשר בין שושקה ואביה יהודה הרפז ז"ל, שהיה סנדלר בקיבוץ. אחרי זה באים 3 ציורים מופשטים, שצוירו בעת לימודיה של שושקה בימיו (בתחילת שנות ה- 60).

ולבסוף מוצגים עיטורים וציורים קונקרטיים מהעת האחרונה. המוטיבים העיטורים לקוחים מהשטיחים שבביתה של שושקה

נפגשתי עם שושקה לשיחה על תערוכתה וסיפור חייה.

אני מביאה את הדברים בלויית הקטעים ששושקה צירפה לתערוכה.

שושקה מספרת, כי פתיחת התערוכה בסיפור ילדי טהרן נולדה מתוך הרצון להנציח תקופת חיים משמעותית לה ולכל הילדים, תקופה שהטביעה חותמה – ראה הפורטרט העצמי היפהפה שלה כילדת טהרן זהו גם זיכרון למנחם גלינה ז"ל שהיה בין ילדי טהרן.

כ – 700 ילדי טהרן יצאו למסעם ארצה עם הצבא הפולני בעיצומה של מלחמת העולם השנייה ב- 1942. מסעם יצא מפולין ועבר דרך סיביר, אוזבקיסטן, וקארצ'י. הם חנו בטהרן, שם הקימה להם הסוכנות מחנה ושליחים מהארץ לימדו אותם מטהרן יצאו למצרים ומשם נסעו ברכבת לעתלית והגיעו ארצה בפברואר 1943.

לימים כתב נתן אלתרמן על ילדי טהרן: "גם אחרי שירבו הם שנים ויזקינו

גם אחרי שהזמן ישנה תארם

ויעטרם קרחות וזקנים שילבינו,

יקראו הם עדיין ילדי טהרן..."

השיר נכתב במלואו 15 שנה להגיעם ארצה של ילדי טהרן.

שושקה מספרת, כי הפרק הזה בחייה לא ידוע לרבים מחברי הקבוץ – רבים שואלים אותה אם היא ילידת הארץ. "ורציתי להביא את ספור חיי החל מהמסע הארוך – בגיל 4 שנים, בלי הורים – מפולין דרך טהרן ומצרים ארצה."

מה שעוד דחף אותי לפתוח פרק זה, זו נסיעת הקבוץ לעתלית, מקום אליו הגיעו ילדי טהרן בהגיעם ארצה, אחרי מסע ארוך מפולין. בעתלית עשו לי קרחת ואחר כך הפרידו אותי מאחי (שנסעו לבית אלפא) ושלחו אותי לבדי למעון ויצ"ו בירושלים.

אבא נשאר בצבא הפולני ואחרי שהגיע ארצה שמחתי על הצעתו לראות את אחי. נסעתי לבית אלפא, ונשארתי שם עד גיל 8 שנים, כשהגעתי עם פסיה ז"ל ואבא ז"ל לכפר מנחם (אחיי נשארו בבית אלפא, כי הם כבר היו בתיכון).

בגיל 11 שנים כבר נסענו לנגבה למוסד ושוב נפרדתי מכולם.

אחר כך התגייסתי התחנתני ועינת נולדה ונסענו לאנגליה, כי משה קיבל מלגת לימודים.

כשחזרנו ארצה למדתי לימודי תיאטרון, אשר מתקשרים לציור.

בזמן הלימודים ציירתי את הציור העצמי שלי ושלושת הציורים המופשטים – המטרה הייתה לצייר בצבעים שלא יעיבו על התלבושות.

ציירתי את עצמי, כי יהושע סובול (המורה שלנו) דיבר על זה שבבימוי תיאטרון, הבמאים משתמשים במרכיבים מהחיים של עצמם - אז ציירתי את עצמי כילדת טהרן. בהמשך היה לי נח לצייר מופשט וציורי המופשט הם מתקופה זו (תחילת שנות ה-60).

בסיום הלימודים חזרתי הביתה וביימתי במשך 16 שנה.

ציור הנעליים צויר לזכרו של אבא שלי – יהודה הרפז ז"ל, שהיה סנדלר קיבוץ.

כשאבא נפטר (לפני שרון נולד) ציירתי על אימומי נעליים וכתבתי את שני הסיפורים

המובאים להלן:

נעלים

אבא

אבא היה סנצ'ר. אמרות שטשה צבריים נפלאים. סנצ'רים לקיץ ונעלים לחורף לכל
הילדים. אני פציתי שלא יצחק בו מקצוץ עם מסופת עלותית
אחרי שאבא נפטר. אספתי מעט צושמאות של נעליים מעץ וציינתי עליהן.
יום אחד נכנס קונה לעלפיה (שהיתה בסילו) ובחר שלוש צושמאות של נעלי על. אחד
של אישה. אחד של גבר ואחד של ילד.
שאלתי אותו: "למה אתה קונה שלוש נעליים בבת אחת?"
השיב לי הקונה בשאלה: "את יוצעת למה הסנצ'רים הכי קרובים לאלוהים?"
השבתי: "לא".
והוא השיב: "כי רק הסנצ'רים מרימים את האצט מעל פני האדמה".
צ'לשו לי צמעות. רק עכשיו הבנתי שהיה לי אבא מאק.

נעלים אצמות

אבא לא רצה להיות בקיבוץ וכמה שנים הוא ופסיה טרו בתל-אביב.
לקראת החורף אבא לקח אותי לקנות נעליים ושאל אותי: "איזה נעלים את
בוחרת?"
צוץ אחד של נעליים אצמות עמד וחיכה לי.
אמרתי: "את אלו אני רוצה". דחקתי את רגלי בקושי. קיפאתי מעט את האצמעות על
מנת שהנעלים יהיו שלי.
מי כמו אבא ראה שהן קטנות.
הוא אמר: "בסדר. אם לך מה שאת רוצה". קצימה לקופה והחוצה.
בשכונה שאבא ופסיה טרו עדיין לא היה כביש (שכונת מונטיפיורי). היה רק חול.
הלכתי קצת ופתאום התיישתי על החול ולא פציתי לקום.
אבא שאל: "מיצ'ה נכנס לך חול לנעליים?"
עניתי: "לא. אני עייפה".
"לא מיצ'ה שלי. הנעלים פשוט קטנות".
הוא חלץ לי את הנעליים. מסך את שרול חוצצתו כלפי מטה וניקה את הנעליים
והן היו כמו חזרות.
"קום מי קינצ'". אבא נשא אותי על הידיים וחברנו לחנות החלפנו את הנעליים
לנעליים שחורות.
אבא והמוכר חייבו.
עם הנעליים השחורות לא הייתי עייפה ופצתי איתן קלף רגליים.
אבא קרא לי תכניסי את היד שלך לכיס שלי. שם חיכתה לי סוכרייה. תמיד הייתה לאבא
כיס סוכרייה בשבילי.

לאחרונה חלה התפתחות בחיי. כבר 20 שנה שלא נגעתי במכחול, אני לא יודעת מה קרה, ששבתי למכחול – אולי זה מושפע גם מהזמן שהפנסיה מאפשרת, אבל זה נראה כצורך בביטוי.

עינת ודור מצירים מאוד יפה וגם נכדותיי מציירות מאוד יפה. בקיץ עינת עשתה להן קורס ציור, אבל אני נרתעתי, לא האמנתי בעצמי, אבל תליתי את כל התמונות שהיו לי משנות ה-60. נכדי בן בא וביקש ציור וזה נתן לי כח להאמין ביכולתי ואז התחלתי לצייר ולא הפסקתי - ציירתי 12 ציורים (המובאים בתערוכה). המשפחה מאוד תמכה והתענינה ובכל ביקור היו באים לראות את יצירותיי.

ציירתי מתוך דחף פנימי ליצור (מבצע "עמוד ענן" קטע את רצף היצירה שלי). מה שמאפיין אותי זה הרצף, גם כשביימתי זו הייתה הצגה אחרי הצגה וגם עכשיו הציורים נוצרו ברצף.

התערוכה היא ביטוי בשבילי. התמונות היו אצלי כל הזמן והתלבטתי – מה הסיבה שאני רוצה להציג זו גם חשיפה של דרך חיי. החשיפה לא נתנה לי מנוח – פחדתי מהביקורת. אני מקבלת היזון חוזר מגוון יש כאלה שמזדהים אחרים פחות. התגובות מתייחסות לכח שבציורים, לצבעוניות, לרעיונות וטוב לי עם זה. בהתחלה פחדתי להיכנס לחדר האוכל ועכשיו התרגלתי. הייתי אמביוולנטית ועכשיו ירדה לי אבן מהלב. תודה, באהבה לאיריס אקוקה שעזרה לי ויעצה איך לתלות את התמונות שוחחה והביאה לדפוס: יהודית אפרתי

במועדון נפתחה גם תערוכת הציורים של אסתר לפידות.

איך התחלתי לצייר

ביום פתיחת התערוכה שלי, במועדון וגם בימים שלאחר מכן, שאלו אותי איך התחלתי לצייר וזאת היא תשובתי:

בגיל 8 בערך, נשארתי לבד בבית הילדים. הייתי חולה, הילדים יצאו לטיול עם המורה והמטפלת הלכה להביא אוכל ממטבח הילדים. הסתכלתי סביבי על הקירות הלבנים ולפתע ראיתי על אחד מהם פיל גדול בצבע צהוב, ידעתי שאם לא אנציח אותו באיזו שהיא צורה, הוא יעלם כלעומת שבא ומכיוון שלא כל יום מגיע פיל צהוב לבקר בחדר השינה, בכיתת "רקפת", בקיבוץ כפר מנחם, הייתי חייבת לפעול ומהר. רצתי לכיתה הריקה ומצאתי שם גיר שמן צהוב, חזרתי לחדר השינה וסימנתי את קווי המתאר של הפיל ואכן נרגעתי, בינתיים הפיל יישאר. למזלי, באותו יום, עבדה אצלנו מטפלת מחליפה שהייתה חברה טובה של אימי והיא הצטיירה בליבי כאישה "המבינה לנפש הילד" (כך הבנתי מהשיחות הרבות שהיו לה עם אימי, כמעט כל יום, בזמן "ארוחות הארבע"). היום היה אמור להתברר, אם אכן תוכיח הלכה למעשה את משנתה, או תתלה אותי על אחד העצים בחוץ. בשובה ממטבח הילדים, כשנכנסה לחדר, לשאול לשלומי, הצבעתי על הקיר ואמרתי לה: "חווה, תראי איזה פיל יפה וצהוב הגיע אליי מהג'ונגל לבקר אותי, הוא ידע שנשארתי לבד ואני עצובה. התבוננתי בה במתח, בכדי לבחון את תגובתה וליבי הולם בחוזקה. ראיתי אותה פוערת את עיניה השחורות והיפות, מסתכלת, עוצמת את עיניה, קופצת אגרופים, נושמת עמוק ומהדקת את שיניה (בכל זאת גיר שמן צהוב!!!), אבל, היא לא אכזבה, כשהתעשתה אמרה: "באמת פיל יפה" ועל כך אודה לאישה המקסימה והחביבה הזאת חווה שטרן ז"ל, שמסתבר (ועכשיו ברצינות) שאכן הבינה לנפש הילד ובגדול, עד סוף ימיי. למה אני מלאה אתכם בסיפור הזה?, כי כך התחלתי לצייר.

רוב שנותיי ניסיתי לצייר "יפה". כשלמדתי לכתוב ציירתי (לא כתבתי, ציירתי) כל אות אלפי פעמים עד שהייתי שבעת רצון, עשיתי אין ספור ניסיונות לצייר עיגול מושלם, ללא מחוגה ולצייר קו ישר, ללא סרגל. כל הזמן ניסיתי לצייר "יפה" והדבר "חישק" אותי ועיכב את ההתפתחות האומנותית שאליה שאפתי.

התשוקה לציור הייתה שם תמיד, כל המחברות שלי (גם היום), למרות שנדרתי נדר כי לא אעשה זאת שוב, היו מקושקשות. קשקשתי על כל דבר: על המכנסיים בחורף ובקיץ על הרגליים ועוד, ועוד.

לפני כשנתיים, בעת חופשה על האי המקסים ביוון, קיבלתי מתנה נדירה: **פנאי**. התחלתי לצייר ושוב ניסיתי לצייר "יפה", לא הייתי מרוצה.

יום אחד ישבתי מול הדף הלבן והתבוננתי בו, לפתע, כמו אז (עם הפיל), הופיעו דמויות ושוב, הרגשתי שאני צריכה לפעול ומהר, אחרת יעלמו ושוב לא יחזרו. ציירתי את קווי המתאר של כל מה שראיתי, במהירות רבה. כשסיימתי "ללכוד" את הכול, הייתי המומה ומאד נרגשת מהתוצאה, לא אכפת לי מה יגידו, הרגשתי שאני אוהבת את התוצאה. זה היה נקי לגמרי, כי למרות, כפי שאנשים אמרו, שהתכנים הם לא קלים והתבוננות בעבודות קשה, בגלל העומס הרב, כך רציתי לצייר תמיד, רק לא ידעתי, שכחתי. עברו כמעט 60 שנה לפני שהתחלתי לצייר שוב, כמו בגיל 8.

טוב, לא בדיוק, כי לא צריך להיות גאון בכדי להבין שמה שנמצא על הנייר הגיע מתוכי. מהמון חשיפה לכל סוגי האמנות: ציור, פיסול, ריקוד מודרני, ספרות, שירה, קולנוע ועוד ועוד. התמונות מורכבות וכדאי להתקרב ולהתבונן, מי שיעשה זאת יגלה פנים ופנים רבי פנים, סצנות בין גברים לנשים, בין אנשים לעצמם, אדם לבדו, כלבים שהם בעצם אנשים (הכוונה לא לגנאי), הומור, תינוקות, ילדות, נעורים, התבגרות, זקנה. גם אני עוד מוצאת בציוריי דברים שעדיין לא ראיתי.

אני מאד אוהבת למרוח צבע, ממש לסייד (בכל בתי הילדים שעבדתי בהם, השארתי מזכרות על הקירות) אבל בציורים האלה, רציתי שהתוכן יהיה שחקן ראשי, מה שגרם לאיפוק ועידון. כשלא הייתי מרוצה מציור מסוים ומכיוון שנייר ציור עולה הרבה מאד כסף, "סיידתי" בכיף גדול, את הדף המצויר, בצבע לבן, ואם הרגשתי צורך בדבר, ושוב לא הייתי שבעת רצון, סיידתי שוב בצבע לבן וכך שוב ושוב. מהלובן האפור שנוצר, בצבצו דמויות וסצנות מהטובים רציתי שבהם, לטעמי. מאותה סיבה (של חיסכון), כמעט בגבו של כל ציור יש עוד ציור. לסיכום: הציור הוא לא תחביב, או אמצעי טיפולי בשבילי. אם הייתי חושבת כך, לא הייתי מציגה את ציוריי.

ועכשיו הגיע תורן של התודות:

קודם כל, לצביה רייטר שברוב הדרך סחבה אותי באלונקה לבד (וכולם יכולים לראות כמה זה היה כבד) ולא עזבה אותי לרגע, למרות ששיגעתי אותה מההתחלה עד הסוף והשקיעה מזמנה שהוא יקר מפז, ללא חשבון וללא פשרות. לליאורה בן חורין שגם היא עזרה "וסחבה" ולאיריס שתמכה. לנירה שויאר שהעין שלה איכשהו תמיד לכיוון שלי, כשאני צריכה עזרה, ובלי שאבקש ואני לא יודעת איך היא עושה את זה. אין ספק, זן נדיר ומיוחד במינו. למשפחה הנפלאה שלי.

לכל אלו שהגיעו לפתיחת התערוכה וגרמו לי לעונג רב ואילו שטרחו להגיב ולא משנה התגובה, הם טרחו להתבונן ואני כל כך מעריכה את זה.

רוב חיי ברחתי מאירועים שבהם הייתי דמות מרכזית. אני אומרת זאת, כי הרבה אנשים תהו: "מה פשר החשיפה הזאת?".

מעבר לזה שהמתבונן, הוא זה שנותן פירוש לציוריי ורואה בהם חשיפה,

איני רואה כך את פני הדברים, כי בעצם הדמויות וההתרחשויות על הדפים הם **אלו שהיו במרכז** והם, כפי שכבר סיפרתי, הגיעו לבד, בדיוק כמו הפיל הצהוב שהגיע לפני כל כך הרבה שנים לבקר במיוחד אותי, בחדר השינה של כיתת "רקפת" וכל כך שמחתי בו.

אסתר.

נופי אדם קווי מתאר וצבע

אשרי האיש שיש לו כלי ביטוי
לפורקן מאווייו.
וגם מוכן לפתוח צוהר למכלול עשייתו – לסובבים אותו.
או אז –
אנו החיצוניים תמהים:
איך זה שלא ידענו קודם?
אכן – החלטת היוצר לחשיפה אינה פשוטה ואינה קלה
יש ופעמים הוויתור מקדים את האישור
רוחנית ונפשית.
אך אלה "המעזים"
מותירים אותנו פעורי פה מול הסל המלא –
ידע שלא נרכש דווקא במסדרונות וכיתות של האקדמיות לאמנות לסוגיהן,
ובלי מורים לאמנות!

אבל
עם המון צורך נפשי- פנימי – לתעד את התחושות
ואת מה שרואים, חושבים ומסוגלים באמצעים מינימאליים
ליצור- לעצב- לצבוע- ולרשום,
ובאופן ספונטאני ולא מתוכנן, לפי חוקי הקלאסיקה.

אכן, זוהי אסתר לפידות באריזה לא מוכרת,
ובתנועה יצירתית ומשכנעת קודם את עצמה,
ובפסע – גם אותנו.
ללא כוונה לתצוגה – לתערוכה
עד שנקבצו ובאו חוויות ובקשו פתרון ושחרור מהגוף והנפש.
והנה התצוגה הקאמרית וה"צנועה" במירכאות!
של אסתר.

אין צורך בפתיחה זו לערוך השוואות ולנסות ליצור ולקשור את מרכיבי
התצוגה לקורות האמנות לדורותיה.
לדעתי, צריך לבודד את התופעה (אסתר) ממיני ז'אנרים, אסכולות וכו'
ציור טהור, רישום וצביעה ספונטאנית – אינם נמדדים בהשוואות
ולכן – כל מבקר צריך לראות את התערוכה הקטנה הזאת על מניעה –
כסימן לבאות

ובהצלחה
אמן ואמן.
משה סעידי
דצמבר 2012

5.2.2013: בחירות לראשות התנועה הקיבוצית

הבחירות (5/2/2013) לתפקיד מזכיר התנועה הקיבוצית יתקיימו בכל הקיבוצים, בהצבעה בקלפי מיוחדת, ובאמצעותם יוכלו חברי הקיבוצים לממש זכותם ולהכריע מי יעמוד בראש התפקיד הבכיר במגזר הקיבוצי. סך המצביעים נאמד בכ-70,000, בתוכם גם חברי קיבוץ בסטאטוס "בעצמאות כלכלית". שלושת המתמודדים לתפקיד הם **איתן ברושי** מקיבוץ גבת, **נמרוד מדר** מקיבוץ ניר אליהו, ו**אבשלום (אבו) וילן** מקיבוץ נגבה.

ועדת הבחירות יצרה קשר עם מזכירי הקיבוצים, אלה התבקשו למנות אחראי ליום הבחירות, לשלוח לוועדה את מספר בעלי זכות ההצבעה, ורשימה שמית של בעלי זכות ההצבעה בקיבוצם.

מכתב גלוי לחברי התנועה הקיבוצית

לחברי התנועה הקיבוצית שלום,

שתי מערכות בחירות מתרגשות עלינו בקרוב. זו הראשונה, בסוף ינואר, היא מערכת הבחירות לכנסת ה-19. השניה, כשבועיים לאחריה, היא מערכת הבחירות לראשות התנועה הקיבוצית. לכאורה, אין קשר בין השתיים, אבל בפועל, המערכות קשורות ומחוברות.

בבחירות לכנסת 2013 הבשיל תהליך היסטורי מרחיק לכת הקשור למעמדה של התנועה הקיבוצית בציבוריות הישראלית. לראשונה מאז הקמת המדינה, קרוב לוודאי שלא תהיה לנו נציגות בכנסת. הן במפלגת העבודה והן במרצ, בתינו ההיסטוריים, נדחקו אל עבר המדבר הפוליטי.

מערכת הבחירות הקרובה בתנועה הקיבוצית היא תחילתו של המאבק על השבת מקומו ומעמדנו בחברה הישראלית.

למאבק זה שני פנים – החוצה ופנימה.

במישור הפנימי, עלינו להילחם עבור:

- עיגון זכויותינו בקרקע והגעה להסדר היסטורי עם הממשלה בתרגום זכויות אלה (היינו, הוצאת המינהל משטח המחנה, חוזה חכירה לדורות מוסדר לכולם, הבטחת זכויות הבנייה לבנים וכיו"ב);
- המשך השמירה על מערכות החינוך הייחודיות, המהוות גורם המשיכה העיקרי לבנים החוזרים, ובניית חברה בעלת מרכיבי שותפות וקהילה חזקים אשר חברה יזדהו עמם.

- הגעה להסדר הוגן עם המדינה בנושא הפנסיה, והבטחת פנסיה הוגנת בקיבוצים מתקשים ממקורות פנימיים וחיצוניים.
- הגנה בלתי מתפשרת על החקלאות כמקור פרנסה וערך, שמירה על זכויות המים ועל היותנו סביבה ירוקה חקלאית כיעד לאומי.
- העמדת החבר במרכז ועיגון זכויותיו כמקובל במדינת חוק.

במישור החיצוני, עלינו להשקיע ב:

- בניית כוח אידיאולוגי באמצעות פעולות תנועות הנוער
 - חיזוק מעורבות במפלגות ודאגה לייצוג פוליטי שבנוסף על מעורבותו בנושאים הכלליים ידע תמיד לשמור על הצרכים הייחודיים שלנו, כקהילות קטנות, אשר 80% מתוכן יושב בפריפריה לאורך הגבולות והן בעלות אינטרסים חקלאיים וקרקעיים לגיטימיים.
 - הובלת מאבקים ציבוריים רחבים מחד, תוך הגנה על האינטרסים הקיבוציים מאידך.
- שילוב ההתחדשות הפנימית שהתנועה הקיבוצית חווה בשנים האחרונות, עם עשייה ציבורית רחבה תוך הגנה וקידום האינטרסים מבית, יביאו לחיזוק של מעמדה של התנועה הקיבוצית, ויסייעו בבנייתו של כוח פוליטי רחב של מי שחפצים בישראל אחרת. כוח כזה יגדיר את ישראל מחדש כחברה צודקת, שואפת שלום בעלת ערכים של צדק חברתי, זכויות אדם ואזרח, הפרדת הדת מהפוליטיקה ושמירה על הביטחון. אין גוף ראוי יותר מן הקיבוצים אשר עקרונות אלו היו מאז ומעולם נר לרגליהם, להוביל כוח פוליטי כזה.

אני מאמין אמונה שלמה כי שתי המלחמות האלו – פנימה והחוצה – הן מלחמות שצריכות להיעשות במקביל והן שיקבעו את גורלה של התנועה הקיבוצית. כמי שמשחר ילדותו מעורב בעשייה הקיבוצית על כל מישוריה – החקלאית, החברתית והפוליטית - אני מאמין כי אני יכול להוביל את המלחמות הללו ולהצליח בהן.

החל משירותי הצבאי הארוך בסיירת מטכ"ל, דרך ימי כרכז רפת ומשק, כשליח תנועתי בארה"ב ומזכיר הקיבוץ הארצי, איחוד התנועה הקיבוצית וכלה בכהונה בת עשור בכנסת ישראל שכללה חברות בוועדת הכספים והכלכלה, ועמידה בראש התאחדות חקלאי ישראל – כל אלו נתנו בידי את הכלים להתחיל את המסע הארוך אל עבר השבת מעמדה הראוי של התנועה הקיבוצית בחברה הישראלית.

ביחד אתכם, עכשיו – זה אפשרי!

אני פונה אליכם לתמוך בי לתפקיד מזכיר התנועה הקיבוצית ולהצטרף אליי אל המסע הזה.

שלכם,
אבשלום (אבו) וילן.

איתן ברושי

התנועה הקיבוצית דבקה מאז ראשיתה בערכי החברה הדמוקרטית, השיתופי, הסולידריות והערבות ההדדית בין כל פרטי הקהילה ובין הקהילות לבין עצמן. באלה ייחודה וטעם קיומה כחברה אחרת גם לעת השינויים בתנועה הקיבוצית.

התנועה הקיבוצית בהנהגתי תיתן עדיפות לנושאים הבאים:

קהילתיות - יצירת חיי קהילה המתבססת על חברות באגודה השיתופית החקלאית, על חינוך ערכי מינקות עד בגרות, על תרבות המבוססת על המסורת היהודית והקיבוצית ועוד.

קיום יחידת מקרקעין ("משבצת") המבוססת על "משטר הנחלות" - התנועה תפעל בכל המישורים לשמירה על הקצאת אמצעי הייצור הבסיסיים הדרושים לחקלאות: מים, קרקע, כוח אדם ומכסות ייצור. התנועה תפעל עם רשות מקרקעי ישראל ומנהל התכנון במשרד הפנים, להסדרה הוגנת ומתמשכת ("חוזת חכירה לדורות") של נושאי קניין ותכנון "בשטח המשבצת" על כל מרכיביו (מגורים, בני ציבור, מבני משק, תעשייה, תיירות ותעסוקה).

הצמיחה הדמוגרפית - תנאי לקיומו של הקיבוץ כקהילה רב-דורית ובת-קיימא. התנועה הקיבוצית תפעל להסדרת מקורות מימון הולמים לחידוש תשתיות, בנייה חדשה ושיפוצים, על מנת לתת מענה לקליטת המצטרפים לחברות.

הערבות ההדדית וביטחון סוציאלי לחברים הם ערכי הליבה של הקיבוץ המבטאים סולידריות חברתית ומוסרית המאפשרים קיום בכבוד לוותיקים, למשפחות חד הוריות, לאוכלוסיית בעלי צרכים נוספים, לקיום רשת ביטחון ולקרן לעזרה הדדית. על הקיבוצים להעמיד את הבטחת הפנסיה לחברים ברום סדר העדיפויות המשקי והחברתי. בצד הערבות ההדדית בין חברי הקיבוץ, יש לחזק את הסולידאריות בין הקיבוצים, על בסיס איגום משאבים ובניית כלים מתאימים.

בעלות משותפת בנכסים מניבים של חברי הקיבוץ – בסיס לקיום הערבות ההדדית ומקור מרכזי להבטחת המשכיות האוטונומיה הכלכלית של הקיבוצים ותרומתם למרחב הכפרי ולמדינה.

יזמות אישית ומשפחתית בתחום הפרנסה – בנוסף לפיתוח התעשייה, והחקלאות והתיירות, התנועה תפעל לקידום העסקים הקטנים ולעידוד היזמות האישית והמשפחתית בקיבוצים. יוקם ארגון קואופרטיבי של "היזמה הקיבוצית" כגוף המעניק כלים עדכניים ליזמים והמייצג את האינטרסים המשותפים של כלל חברי הקיבוצים הפועלים בתחום.

שוויון מגדרי – התנועה תפעל ליישום שוויון הזדמנויות לנשים, חברות קיבוצים, בכל תחומי החיים ובעיקר בפרנסה (שכר שווה, שכר הולם בחינוך ועוד) והבטחת ייצוג הולם בכל תאגידי התנועה ובמוסדותיה, כמו גם בקיבוצים עצמם, כולל עידוד מנהיגות נשים ברמה האזורית והארצית (כפי שקובע החוק לפחות 40% ייצוג לנשים).

המרחב הכפרי והפריפריה – התנועה הקיבוצית תוביל שיתופי פעולה לקידום יעדים כלכליים, חברתיים וסביבתיים ותיצור מדיניות כוללת למגזר הכפרי והכרה בייחודו ובתרומתו למדינה.

בסיום העידן של הסדר החובות והמעבר לצמיחה ולגידול, יש לעמוד על כך שלא נשאר עם הכלים של אתמול לביצוע המשימות של מחר. התנועה הקיבוצית תיערך ארגונית ובהקצאה תואמת של משאבים, לביצוע מיטבי של נושאים ותחומים בהם יש לה יתרון יחסי וערך ומוסף.

אני מזהה את החברה הקיבוצית עם השאיפה לכינון חברת מופת אנושית ועם הנכונות להתייצב בראש הנאבקים להגשמת חזון זה. הסביבה תכיר בזכותנו זו אם נבחר לעצב עצמנו מחדש כקהילות המאמינות בייחודיותן. הדרך לחזור לעמדות השפעה ברוח ערכינו מתחילה בתוך ביתנו שלנו. כאיש שחזונו בא לידי ביטוי בעשייתו הציבורית לאורכה של דרכו הציבורית, אני מבקש את אמונתכם להתייצב מול יעדים הרי גורל אלו.

נחזיר את הקיבוץ לחבר ואת הקיבוצים והתנועה -
למקום בו הם ראויים להיות!
נבטיח את יכולת הקיום וטעם הקיום!

איתן ברושי – קיבוץ גבת

מתמודד לתפקיד מזכיר התנועה הקיבוצית

* ניתן לקרוא את החזון המלא באתר האינטרנט: www.eitanbroshi.co.il

* חפשו אותנו בפייסבוק: איתן ברושי לראשות התנועה הקיבוצית.

נימרוז מדר – מועמדותי לתפקיד מזכיר התנועה הקיבוצית

לפני מספר שנים התראיינתי לתפקיד מנהל הקהילה אצלכם בקיבוץ – התרשמתי אז מחוסנו של הקיבוץ והפנסיה הנדיבה(בודאי במונחי 2008) שהקיבוץ משלם לחבריו וכן מתחילת הבנייה בשכונת ההרחבה הסמוכה לקיבוץ שכיום כבר מאוכלסת. הבנתי כי בהמשך יש כוונה לקלוט גם בני משק לחברות מלאה בתוך ה"קו הכחול", וכיוון שגם אתם כמונו הפכתם בעקבות סלילתו של כביש 6 מפריפריה למרכז – אני מניח שגם אתם חווים את אותם קשיים בירוקראטיים מול וועדות התכנון ובעיקר מול מינהל מקרקעי ישראל – הרואים בהתאוששות המופלאה של התנועה הקיבוצית עובדה קשה לעיכול, דבר המחלחל את אנשי השטח ומקשה מאד על כל מהלכי הקליטה וההתחדשות שהם עבורנו אויר לנשימה וכורח חיים. מי שנבחר לבסוף לנהל את קהילתכם ביחד עם יתר בעלי התפקידים ודאי נתקלים בבעיות שהם מנת חלקם של רוב הקיבוצים כיום, ביניהם האיום שיוצר חוק חינוך חנים על זהותה של מערכת החינוך הקיבוצית (ובודאי ביישוב בו קיימת גם הרחבה), חוקי התכנון והבנייה שככל שהם מסתרבלים יותר – הם מתקשים לעכל את החיה הקיבוצית ובודאי את הקיבוץ המתחדש, ולמעשה בכל תחום ותחום.

ההתנהלות הזו מטילה צל כבד על התאוששות התנועה הקיבוצית, וזאת דווקא בעידן של התחדשות וצמיחה, ויותר מכך – בעידן בו אזרחים רבים במדינה מחפשים לחזור ולחיות בחברה צודקת יותר לאחר שהתפכחו מאשליית הקפיטליזם והמוביליות החברתית בשוק החופשי. אנחנו בקיבוצים מציעים היום אלטרנטיבה סוציאל-דמוקרטית צודקת והוגנת יותר, בשלל ווריאציות(מקיבוץ שיתופי מסורתי דרך קבוצות עירוניות ועד גוונים שונים של קיבוצים מתחדשים) ומסתבר כי הביקוש נוסק לשחקים, ואולם גם כשכבר נעשה החיבור בין אוכלוסיות חדשות לקיבוץ – תהליך הבנייה, קבלת ההיתרים והמימון נתקלים בקשיים בירוקראטיים עצומים אשר מדירים רבים מהמתעניינים מהמשך התהליך ומעיבים על פוטנציאל ההתחדשות. המדינה בלא משים מקשה אף באירועים שגרתיים בהרבה כחגי ישראל, באמצעות "תקנות לקיום אירוע תחת כיפת השמיים" אשר משווה למעשה קיום חג קיבוצי לקיום הפנינג המוני בעיר – ובכך פוגעת קשות באוטונומיה התרבותית שלנו. מדובר בדוגמאות לתהליך הולך וגובר של התערבות המדינה בתוככי קהילותינו, ברגל גסה וללא הבנה של ההשלכות על אורח חיינו הייחודי, ומאחר ומדובר במגמה מדאיגה – גם קיבוצים שטרם חוו את הקשיים במלוא עוזם – צפויים להיתקל בהם בהמשך. בשש שנותיי כמזכיר קיבוצי ניר אליהו הספקתי להיעצר, להיחקר, להישפט בשל עמידתי על קיום האוטונומיה בקיבוצי, למזלי לפחות בבתי המשפט אליהם הגעתי – עדיין מופעל היגיון וצדק – ובשל כך אולי תעודת היושר שלי עדיין נקייה. ואולם במדינה הנסחפת ימינה, שחלק מראשיה רואים בנו אויב אידיאולוגי שיש להכרית, אין פלא שהחקיקה תלך ותרע את מצבנו ועל מנת לקיים את חיי השיתוף - אנו עשויים לעבור לצד הלא נכון של החוק. דבר זה בעיניי נתפס כליקוי

מאורות של ממש, בדמוקרטיה שללא התנועה הקיבוצית ספק גדול אם הייתה קמה בעידן זה – וכעת מתנכרת לנו ללא בושה וללא טיפת זיכרון היסטורי.

העובדה שבכנסת הקרובה יקבע שיא שלילי בייצוגו מאז קום המדינה מחזקת מאד את תפקידה של התנועה הקיבוצית בעת הזו כמייצגת של קיבוציה וחבריה, ולכן על אף שללא ספק ההתמודדות לראשות התנועה הגיעה מוקדם מדי מבחינתי – החלטתי לעשות מעשה ולהפסיק להתלונן, בודאי כאשר היה נראה בסוף נובמבר כי לא תתקיים כלל התמודדות דמוקרטית וההכרעה כבר נפלה. בהמשך עם הצטרפותו של מועמד שלישי למרוץ, שקלתי שוב את צעדיי, אך מי שתמכו בי במהלך ההודעה על ההתמודדות ביקשו שאמשיך בה ואייצג את הדור הצעיר בתנועה שכולל אלפי מצטרפים חדשים בעשור האחרון ולמעשה דור ההווה והעתיד של כולנו.

חשוב לי להבהיר: הן איתן ברושי והן אבו וילן הם מתמודדים ראויים וטובים לתפקיד. המצעים שפרסמו במידה רבה חופפים את דעותיי ורב הדומה על השונה ביניהם ובינינו. יתירה מכך – לדעתי גם כיום התנועה בראשות וולווה עושה עבודתה נאמנה, ואולם בנושא אחד עיקרי מבחן התוצאה אינו משקר - מאבק הקרקעות נוהל כמלחמה צודקת בהתעלם מהשינויים שעברו על החברה הישראלית ותפיסתה את החברה הקיבוצית. גם כיום מציעים שני מתחריי המשך המלחמה בנושא זה בדרכים שונות, ולתפיסתי אנו צריכים כיום להיות יותר חכמים ופחות צודקים, מכיוון והצדק הוא בעיני המתבונן, ורוב המתבוננים, ובודאי בעלי העמדה כיום במדינת ישראל אינם לצידינו – והם רואים בנו אינטרסנטים המנצלים את הילת העבר. לטעמי יש לפעול בהידברות ותקשורת רציפה, הכוללת הסברה אינטנסיבית של עמדתנו ופתרון המכשולים שנותרו בפנינו. לא מלחמה כי עם שלום, שכמובן מחייב פשרות כואבות – כמו בזירה המדינית – גם בזירה זו. על מנת למקסם את ההישגים נהיה חייבים לבוא מתוך עמדה מוסרית עליונה יותר, וזאת בידינו לעשות שכן צורת החיים שלנו מבטאת את הצדק החברתי אותו דרשו מאות האלפים ברחובות בקיץ 2011, ושמדינת ישראל על אף הישגיה הגדולים – נכשלה מלהשיג, ובעניין זה אם יורשה לי לטעון – אני חושב שיש לי יתרון יחסי. כעובדה – בניר אליהו קיבוצי – אישר המינהל היתרי בנייה לשכונה חדשה גם לאחר מכתבו של בנצי ליברמן ולמרות היותנו קיבוץ מתחדש. בימים אלה לאחר תלאות מרובות ועיכוב של שנה בתחילת העבודות בגלל הבירוקרטיה הישראלית צפויים הדחפורים לעלות על השטח בשכונה חדשה שתיבנה בצפון הקיבוץ ובה 24 יחידות דיור – מתוכן 21 של משפחות נקלטים חיצוניים, שעל אף המיסים הפרוגרסיביים הגבוהים שלנו, הערבות ההדדית הרחבה והדאגה גם לפנסיונרים התקציביים – מוכנים לבוא ולאמץ את הסיסמא: "מכל אחד כפי יכולתו – ולכל אחד לפי צרכיו" ולהינות כמובן מאיכות החיים וחיי הקהילה של הקיבוץ המתחדש. את הבשורה הזו ארצה להביא גם ליתר קיבוצי התנועה ולכן מלבד הטיפול בפנסיה ושימור האוטונומיה הקיבוצית נידרש למצוא פתרונות יצירתיים גם לנושא המימון לבנייה בקיבוצים על מנת למנף את ההזדמנות ההיסטורית, ולעבור ממצב של מלחמה על שיירי זכויות להובלה מחדש של החברה הישראלית כמצפן של צדק חברתי ובניית מדינה טובה יותר – לחזור להיות עמוד האש לפני המחנה, כפי שהיינו עד הקמת המדינה. כמובן שעוד עבודה רבה לפנינו, אך הדרך סלולה והולכים אנו בה יחדיו, כשהחזון ברור, האופק לפנינו והשמיים הם הגבול!

נימרוד מדר – מזכיר קיבוץ ניר אליהו ומועמד לתפקיד מזכיר התנועה הקיבוצית.

אשמח להשיב על שאלות באמצעות המייל nimrod@kne.org.il

מבזק תנועה - ינואר 2013

5.2.2013: בחירות לראשות התנועה הקיבוצית

הבחירות (5/2/2013) לתפקיד "מזכיר התנועה הקיבוצית" יתקיימו בכל הקיבוצים, בהצבעה בקלפי מיוחדת, ובאמצעותם יוכלו חברי הקיבוצים לממש זכותם ולהכריע מי יעמוד בראש התפקיד הבכיר במגזר הקיבוצי. סך המצביעים נאמד בכ-70,000, בתוכם גם חברי קיבוץ בסטאטוס "בעצמאות כלכלית". שלושת המתמודדים

לתפקיד הם נמרוד מדר מקיבוץ ניר אליהו, איתן ברושי מקיבוץ גבת, ואבשלום (אבו) וילן מקיבוץ נגבה.

ועדת הבחירות יצרה קשר עם מזכירות הקיבוצים, אלה התבקשו למנות אחראי ליום הבחירות, לשלוח לוועדה את מספר בעלי זכות ההצבעה, ורשימה שמית של בעלי זכות ההצבעה בקיבוצים. לקראת יום הבחירות יקבל כל אחראי קלפי הנחיות ברורות לניהולה, ואת העזרים הנלווים.

פנסיה

מזכירות התנועה ובעקבותיה מועצת התנועה הקיבוצית אישרו הקמת קרן מילואים תנועתית, שתיקרא "קרן שפ"ע" (שימור פנסיה וערבות הדדית) והיא תסייע לקיבוצים המתקשים לשלם לחברי קיבוץ בגמלאות קצבת פנסיה בגובה של 3,000 ₪ (לא כולל קצבת זקנה מהביטוח הלאומי), כמתחייב בתקנות הערבות ההדדית בקיבוץ המתחדש. המקורות לקרן יהיו תרומות של יחידים- למשל חברי קיבוץ שסיימו משרה בתאגיד תנועת-קיבוצי גדול וזכאים לכספי פיצויים, ותרומות של תאגידים, ובראש וראשונה מתרומה של אחוז אחד (1%) מרווחי הון אשר יתקבלו בעת מכירת פעילות כלכלית מרכזית ("אקזיט"). בכך מיישמת התנועה הצעה שהעלתה בפני ועדת העבודה והרווחה, שנדרשה לנושא הפנסיה בקיבוצים שלא משלמים עדיין את הסכום הקבוע בתקנה.

ל.ה.ב.

קרן חדשה - ל.ה.ב. - לעידוד הצמיחה בקבוצים יוצאת לדרך עם 100 מ' ₪, והיא מציעה מימון ואשראי למפעלי תעשייה בקיבוצים. מנהליה: גיורא עופר, לשעבר מנכ"ל בנק דיסקונט, ויעל גיט, לשעבר בכירה בבנק הפועלים. הקרן היא יוזמה ושותפות אסטרטגית בין ארגוני הקניות האזוריים הקיבוציים, תאגיד משקי הקיבוצים, קרן הערביות התנועתית- קמע, המשביר, ומשקיעים פרטיים. להקמת הקרן כבר גויס הון בהיקף של כ- 100 מ' ליון ₪- 50% מהמגזר הקיבוצי וכ- 50% משקיעים פרטיים. קהל יעד הן 200 חברות בתעשייה הקיבוצית שמחזור המכירות שלהן עד 250 מיליון ₪. עם יעל גיט ניתן ליצור קשר בכתובת giyael@gmail.com

התנדבות: מיזם "קיבוצניקים למען החברה"

מיזם ההתנדבות של התנועה הקיבוצית והקיבוץ הדתי- שהוקם לפני שנה מסכם שנת פעילות ראשונה, במהלכה נרשמו בו 1,300 חברים שהמחבר ביניהם היא פעילות התנדבותית כלשהי, מעבר לעבודתם ומחוז לקיבוץ. מעוניינים להצטרף? ערן שחר, מנהל המיזם, ישמח לצרף. הוא ב- 052-387814

מטי שלום!

בזמנו, בעת פגישתנו בארבע עיניים הראיתי לך את עלון/ירחון של מועצה אזורית גליל עליון וגם המלצתי שנחשוב בכיוון כזה. יציאת החוברת של מועצ "יזאב" ל-60 שנה (ע"פ הכתוב "גיליון למזכרת"...) הרים לי להנחתה. יש אימרה האומרת שמי שלא נותן כבוד לעברו אינו מכבד את עתידו. לצערי, החוברת אכן מאשרת זו. להפיץ חוברת לציון 60 שנה מבלי להזכיר במילה (וכמובן לא בתמונה) את מי שהיו יו"ר המועצה ב-60 השנים הראשונות למועצה זהו לטעמי, פגם מהותי לחוברת הנושאת בדף הכותרת שלה אמירה של "גיליון למזכרת"... . לטעמי, גם קצת יותר היסטוריה של האזור הזה לא היה פוגם בגיליון החגיגי. אם לא להגיע להיסטוריה של דוד המלך הרי שלפחות להיסטוריה של ראשית הקמת ישובי המועצה ומלחמת הקיום שלהם בראשית דרכם היה ראוי שיופיעו. לאזור הזה היסטוריה נכבדה במלחמות על עצמאות המדינה. צר לי להגיד כי הגיליון למזכרת הוא שטחי ולא מספיק מכובד ומכבד. ובהמשך לשיחתנו בארבע עיניים אני מציע כי סעיף – עלון המועצה יהיה באחת משיבות ההנהלה הקרובה.

יחיעם יוגב

עם יהושע וטליה והמשפחה כולה אנו אבלים על מות חברנו רפי גושן

הספד לרפי גושן 21.12.2012

נולדת ב- 10.3.1945, ממש בשלהי מלחמת העולם השנייה, בן לרינגל ארנסט יעקב ושולמית גולדשמיט, חברי גרעין אלגביש, שהצטרף לכפר מנחם, בערך שנתיים לפני שנולדת. במלחמת העצמאות הורחקת עם ילדי הקבוץ להדר שבשרון. לאחר המלחמה אביך, שהיה כבר בקבוץ היה עסוק ולא הספקת בכלל לשהות במחיצתו, עד למותו, כחצי שנה לאחר שנולדת. לא דברת איתי ולא התבטאת לאורך כל חיך לגבי האסון הקשה שקרה והיתמות, שהיוותה את ה"מוטו" לכל אורך החיים שלך.

רק עכשיו, אחרי מותך, נודע לי, כי היה בך הרבה מאבא שלך, כל כך הרבה דמיון, שאמא שו אף פעם לא חשפה בפנינו. בדמיון שלך אליו נוכחתי רק כשהגענו לברקה, אותה עיירה בגרמניה שבה נולד וגדל אביך. אותו גרמני גבוה כ- 190 ס"מ, בן למעלה מ- 80 שנה, שהצביע עליך ואמר "זהו הבן של ארנסט גולדשמיט".

כאח הבוגר ממני ב- 5 שנים היו מסלולי גדילתנו בגיל הצעיר בחינוך הסוציאלי קומוניסטי מופרדים לחלוטין. זמן שהיה המשותף היה לפרקי זמן קצרים, קצרים מדי. מאז שאני זוכר את עצמי - תמיד היית מלך כל הילדים. היית מספר לנו סיפורים, מצחיק אותנו, משעשע אותנו והיינו הולכים אחריך שבי בכל ההצגות והסיפורים. נכון שאף פעם לא היית רק האח שלי, אבל הייתי גאה בך מאוד.

ההתמודדות שלך בבדידותך הייתה בדרך של משחק ודמיונות. אנחנו מעולם לא רבנו, מעולם לא הייתה בינינו קנאה. אף פעם לא היית רכושני לא כלפי ולא כלפי אף אחד. כשבגרת אמא צירפה את יוחנן למשפחה ואחר כך באה טליה לעולם. אתה הלכת לצבא וכשחזרת הלכת ללימודיך בבית ספר למשחק בבית צבי. אני זוכר, שכחיל בעצמי, הייתי בא לבקר אותך בדירת הקבוץ ברחוב מנדס. פעם גם שכחת את המפתחות ואף אחד לא היה בבית ושנינו טיפסנו דרך המרפסות לקומה רביעית, או חמישית.

לא המשכת בקריירת המשחק, על אף כישרונך הבולט, כי לא היו לך אף פעם מרפקים, תחרותיות, עקשנות, או רכושנות, שכה נחוצים לעוסקים במקצוע זה. חזרת לקבוץ ואני כבר למדתי בירושלים ובהדסה. אתה היית בא לבקר אותי והכרת את מרבית חברי ללימודים, כמעט כמוני ואף נכנסת לאולם האנטומיה. הביקורים עשו עליך רושם עצום. לאחר מכן הקשר שלך איתי היה בעיקר דרך הילדים שלי.

אתה הילכת עליהם קסם כדוד "רפי כפכפי" לעדן ונקטר, או רפיקי לאריאל. אתה היית תמיד הסיבה לביקורים בקבוץ וההורים. נפש "הילד הנצחי" תמיד סיפקה להם חוויות נפלאות והם הפליגו איתך בדמיוןך בכל סיפוריך ומשחקיך, למדו ממך על הטבע, הצומח והחי ודרכם של התנ"ך וההיסטוריה- כל כך הרבה ידע שספגת יש מאין ברוחב נדיר ועשיר בפרטי פרטים עלומים.

תמיד כשבאנו לביקור היית עסוק בהמוני ילדים אחרים. היית הרי "המוכתר" של חברת הילדים.

הילדים שגדלו ובגרו המשיכו לשמור על קשר עמך באופן שלא היה תלוי בי. ההורים נפטרו. תחילה אמא לפני 11 שנים בדיוק ואחר כך יוחנן אותו סעדת ושמשת לו לחברה במשך 3 שנותיו האחרונות. בלכתו, נשאר צפור ללא קן. עד לשנה האחרונה בחייך היית ילד טבע, חופשי ומאושר, עסוק בכל – הדרכות הטיולים במסגרות שונות והתנדבויות במשטרה ובמשמר הגבול. אתה היית אורח נוטה ללון, עבדת ברפת בכל שעות היממה הנותרות ואני כשרציתי/רצינו לפגוש אותך היינו באים ישר לרפת. אלה היו חבריך וחייך.

לפני קצת יותר משנה פגע בך זיהום קטלני ממקור של פציעה מוזנחת בכף הרגל. המצב שהידרדר לפגיעה קשה במסתמי הלב היה מסוכן ביותר וניצלת בנס, לאחר שנותחת. מהלך השיקום לא היה קל ולא קצר, אך אתה כבר לא ויתרת ובניגוד להמלצות רופאיך – חזרת לעבודה ברפת ולאחר מכן לעיסוקך בטיולים.

בשלושת החדשים האחרונים לחייך כבר מזלך בגד בך. והשתלשלות העניינים הייתה שרשרת ארוכה ובלתי נמנעת של רכבת הנוסעת אל התהום. בחודשים האלו הלכה נשמתך ודעכה לאיטה בייסורי גוף ונפש, באין אפשרות להושיע אותך.

רפי אחי שלי

זה לא יאומן שצריך להיפרד כל כך מוקדם, כל כך לא צודק ולא צפוי. והנה אתה כאן עם "מיטב הנוער" כפי שקראת להם לשכניך החדשים.

נוח לך בשלום אחי היקר ושמור על כולנו
אתה הילד הנצחי שלנו שהפך לצמח ועכשיו הוא מלאך.
מאחריך וכל משפחתך האוהבת ומתגעגעת כל כך.

רפי כפכפי!

רפי היה מוסד של איש אחד. איש מרחף. כמה סמלי שמצאו אותו בקבוצת שילר. רפי בעצם היה ילד בתחפושת מבוגר. מן "פיטר-פן" נצחי, בודד, שלא הקים משפחה, עם יכולת התחברות נדירה לילדים. מן מגנט פלאי, לפעמים בלתי מובן, הוא משך אחריו ילדים והם נמשכו אליו כמו דבורה לצוף הפרח.

מדי שבת ובחגים ולעיתים גם בערבים רגילים, הסב עם משפחתנו לשולחן הארוחה. מרגע היכנסו לבית הנכדות שלנו שכחו שיש סבתא וסבא ורפי כפכפי היה במרכז התעניינותן. הן אהבו אותו מאד וגם הוא אהב אותן. כשביקרתי בבלינסון הקפדתי לשלוח לו ד"שים מהנכדות כמו מהרבה חברים שביקשו לאחל לו החלמה. הד"ש מהנכדות היה החשוב לו ביותר והיה מזכה אותי בלחיצת יד כשלא יכול היה לדבר, ואחר כך בחיוך מיוחד השמור רק לילדים.

לעיתים חשבתי לעצמי: האם יש ילד בקיבוץ היכול להעיד כי רפי התעצבן עליו או/ו ענה לו בחוסר סבלנות? לעולם לא. וכשבישרתי לילדי על פטירתו היתה תגובתו של שי: "כמה עצוב אבא, גם אני גדלתי בילדותי על רפי כפכפי . . .". ובאותו יום של פטירתו פגשתי חבר המתקרב לגיל 45 וגם הוא אמר לי: "גם אני גדלתי על חוזר הצבא רפי כפכפי". וכך ניתן לומר שכל ילדי הקיבוץ, בגילאים הרלוונטיים גדלו על ועם רפי כפכפי. וכמה מוזר כשאתה חושב שמדובר באדם שלא הקים משפחה בעצמו.

אגב, ניסיתי לברר בכל מיני מקומות ואצל אנשים רבים מה מקור השם: "כפכפי" ולא הצלחתי. אולי כינוי של הילדים ואולי סתם חרוז אבל אין לי תשובה לחידה זו.

דמותו של רפי התבטאה גם בדברים אחרים: רפי היה קמצן של חסן קיצוני לעצמו. ע"ח נוחיותו, ע"ח הנאותיו ואפילו על חשבון חסכון לא סביר באוכל לעצמו. לא פעם הייתי צריך להגיד לרפי, בהסתר, שלא לבוא אלינו בשבוע הבא עם חולצה ניצחית, אלא לקנות חדשה. וכשהלכתי איתו כבר פעם ל"בילו סנטר" לקניות, הסתבר לי שהוא אינו יודע להשתמש בכרטיס האשראי שבידו.

רפי היה ידען גדול בתולדות ארץ-ישראל ובהיסטוריה ומצא שפה משותפת עם אסתר בנושאים אלה. אבל לרפי היתה תכונה נוספת - רפי היה מספר סיפורים. רבים וגם אני בתוכם, לא האמינו לו לרוב סיפוריו. הוא היה מפליג בדמיונו למקומות רחוקים ולפגישות דמיוניות עם שועי עולם. היה יושב עמנו ליד שולחן האוכל והיה צורך להזכיר לו שצריך גם לאכול.

אבל, ברבים מן הסיפורים מצאנו שהיה בהם גרעין רחב של אמת ושרפי מעצים את הסיפורים ומטבל אותם בתוספות שלו.

לרפי לא היו אויבים. הוא לא שנא איש ואיש לא שנא אותו. תמיד יכולת לקבל ממנו עזרה וחיוך, הוא היה איש של אנשים ובמיוחד איש של ילדים.

יהי זכרו ברוך!

יחיעם יוגב

27.12.12

עם הגיעו לעבודה ברפת מספר אנשים תדרכו אותי מבעוד מועד שרפי מרבה לספר סיפורים והסיפור על העדרותו מהקיבוץ בהיותו בדבוס שבשוויץ במסגרת שירות המדינה אינו נכון ומדובר במיליונר שביקש את רפי לשמור על כלביו. בעבודתו ברפת רפי נפגש עם הווטרין וניסה בכל פעם מחדש בעזרתו להיזכר בשם של אדם שהיה איתו במשלחת בדבוס שוויץ, ולמד שם ווטרינריה. כך במשך שנה וחצי, כל פעם היה מנסה להיזכר בשמו.

רפי תמיד היה דרמתי וגם הפעם כשזכר סוף סוף בשמו של הווטרין – דורון – זה היה בכנס רפתנים בירושלים. ביום הכנס בו משתתפים הווטרין שאלתי אותו: "אתה בטוח שזה דורון?". רפי ואני חיכינו לו בכניסה לחדר האוכל של המלון. כשדורון הגיע סיפרתי לו שהרפתן שניצב מולו המתין לפוגשו לפחות במשך שנה וחצי. דורון הסתכל על רפי ואמר: "אני מצטער, אני לא מכיר אותך", הזכרתי לדורון שזה היה לפני עשרים שנה: "תסתכל שוב". דורון הסתכל ואמר: "אני מצטער, אני לא מזהה". או אז אמרתי לדורון: "זה רפי גושן". ואז – חיבוקים, נשיקות ודמעות. אחרי שסיימו כולם לאכול, בשתיים אחרי הצהריים במלון, דורון, רפי ואני נשארנו עד אחרי ארבע, כשרפי ודורון מחליפים חוויות משוויץ. כשרפי ניגש להביא לנו פרי טרי שאלתי את דורון מה הוא עשה עם רפי בדבוס. לדבריו הוא למד ווטרינריה ומימן את לימודיו בעבודתו כמאבטח של המוסד. הוא ישן עם רפי בחדר בזמן השיחות שקיים שמעון פרס בדבוס עם הפלסטינאים ושם הכירו. ולשאלתי מה היה תפקידו של רפי ענה: "אין לי מושג, הוא לא דיבר על תפקידו אבל אני יכול לומר לך ששמעון פרס היה צמוד אליו כל הזמן."

זה היה רפי. אישיות מרתקת וכל מי שראה את רפי עם ילדים אני בטוח שחש בקשר הבלתי רגיל שהתרחש לנגד עיניו. לרפי והילדים היה חיבור קסום. הילדים היו שותים את דבריו ללא הפרעה ומיד התחרו ביניהם לעשות את מה שרפי ציווה בשיעורי השחייה או באיזה טיול על גבעה. אלוהים שלקח אותו ואת כל הטוב שבו יצטרך לדאוג עכשיו בעצמו לדורות של ילדים חדשים ולאלה שהכירו אותו שימתינו כל קיץ מחדש לפגשו בבריכה או ברפת או סתם על המדרכה.

נוח רפי בין רגבי האדמה של הכפר שהענקת להם חום, יופי וענווה כשהלכת ביניהם ויחזירו לך הם את חומם ואהבתם.

יתומים נשארו.

שביט.

רפי רפי כפכפי ידידי היקר

כל כך הרבה אפשר לספר עליך ועל מעשיך, רב תחומי. מן אדם שאין לו אויבים, ילד נצחי שלא כועסים עליו, תמיד חיוך נסוך על פניו ועיניים בורקות גם כאשר התחיל להיות חולה בתקופה האחרונה, יהיה בסדר עוד מעט נצא מזה היה אומר, פה בדיחה שם סיפור. רפי חי לבד אבל אין הרבה אנשים שהיו מוקפים בכל כך הרבה אהבה, מאות ילדים חלקם כבר בוגרים אהבו אותו כל כך ובשבילם הוא היה מלך, לעיתים חשבתי וגם אמרתי לו את זה שהוא לא בחר במקצוע המתאים על אף שהוא היה טוב גם בשאר המקצועות שלו, רפי כפכפי היה משיג מהילדים כל דבר באמירה, בחיוך בבדיחה בשאלה בחידה והם נהו אחריו כמו אחרי החלילן מהמלון. כאשר רפי היה מופיע בבריכה מכל פינות הדשא התחילה נהירה לעברו, רפי כפכפי. תראה אותי תסתכל עלי, והוא לימד כל כך הרבה ילדים לצלול ולשחות, אף פעם לא שמעתי אותו מרים את הקול וכל מה שרפי אמר היה נכון בשבילם. אני זוכרת שעל יד הסולם שעל הסילו הייתה מצוירת כף רגל ענקית, והייתי נוכחת כאשר הוא הסביר לקבוצת ילדים שהיה פה פעם ענק שטיפס על הסילו במאוזן וזה ציור של כף רגלו, ובעיני הילדים באמת היה ענק כזה.

לבני משפחתי ולי הוא ערך מספר אירועים, גם לילדים וגם למבוגרים את כולם הצליח לרתק ולהפתיע בשפע ובמגוון ידיעותיו ובדרכו המיוחדת לספר ולהסביר את הדברים. לא פעם בטיולים בדרך לצפון עד שפגשנו את המדריך היה ממלא את מקומו בהצלחה מרובה.

בטיולים אחרים לעיתים הוסיף משהו לדברי המדריך, וזה אישר את דבריו. הרבה פעמים היה נוהג להוסיף ולשפר את הסיפורים אבל הסתבר שחלק גדול שהיה נראה כאילו פרי דמיונו בסופו של דבר היה נכון. לי אישית שמורה בלב פינה חמה מאד לרפי, מאד מאד חיבבתי אותו והיינו ידידים טובים, אף פעם לא אשכח את טיולי הפריחה שהיה עושה מדי שנה לי ולכמה מחברותי. אני משתתפת באבלם של בני המשפחה. אבל חשוב לי מאד לציין שהייתה לרפי עוד משפחה פה בקיבוץ שדאגה וטיפלה בו כשהיה בריא ובוודאי ובודאי כשהיה חולה בשנה וחצי האחרונות ובמיוחד במחלתו האחרונה. שביט אנואר ויחיעם. אין לי מילים לתאר את נאמנותכם ומסירותכם ללא גבולות, בכל כך הרבה אהבה ואכפתיות, אני מאד מודה לכם על זה. במחלתו האחרונה והאומללה ראיתי אותו בשלבים השונים, תחילה כשבקשתי שילחץ את ידי אם הוא שומע אותי והוא לחץ בעיניים עצומות ובלי תנועה, וההתאוששות המרגשת והמבטיחה שנתנה תחושה שהנה הוא בדרך לצאת מהתסבוכת ואז בא הבום הגדול עצוב לי מאד מאד וכואב לי על מותו של רפי דמותו הססגונית המיוחדת תחסר לי מאד בנוף של קיבוצנו כפר מנחם ויחד עם זה אני שמחה שהסבל הזה נגמר.

נירה שויאר

רפי גושן

רפי הרבה צבע הוספת לחיינו האפורים משהו. בשיחות בחדר בזמן הארוחות כשרק היית פותח את הפה חלק מאיתנו היו מתגלגלים. כי לא יכולת לוותר על פוזת השחקן שבך. כמו שעמוס אמר שחקן מבוזבז היית. במסגרת הדרכת חברות הייטק ביום של המועצה האזורית יואב הגיע מכתב של תודה עם ציון שהדובדבן בקצפת הייתה ההדרכה שלך רפי. לא הפסקת לבדר אותם כשאת נותן שאו אחד גדול של הצגה וזה מה שהיה חשוב להם. ולא עם האנשים הגיעו ב-1917 או ב-1915 אולי בדיוק הפרטים לא היית חזק. אך בסה"כ נתת חוויה תרבותית. ובזה לא היה לך מתחרה. כך שתמיד בעצם המשכת לשחק. לכאורה היית בודד אך היו לך כמה משפחות. משפחת יוגב ומשפחת הרפת שגם לא משו ממיטתך בזמן מחלתך. עצוב וקשה היה לראות אותך במיטת חולייך. אתה שהיית סמל הבריאות ונראתה תמיד צעיר מגילך האמיתי. הפעם לא שיחק לך המזל שהרבה פעמים היה לצידך. אך כמה חבל. הרבה סיפורים היו סביבך והם הוסיפו לך נופך של מסתורין משהו. רב תחומים היית וכמעט לא היה תחום שלא ידעת עליו משהו. ולא פעם השתוממו הסובבים אותך מאיפה אתה יודע על נושא מסוים. פעם היינו שנינו בהרצאה של עמנואל הלפרין בנושא "הקולנוע הצרפתי" בקולנוע סמדר במושבה הגרמנית בירושלים. ובגמר ההרצאה ביקשת רשות דיבור והוספת משלך על הקולנוע הצרפתי לתדהמת הסובבים אותך. התנדבת למסגרות רבות: המתמיד ומשטרת התנועה. כאשר רצונך הוא לתרום ככל יכולתך. טוב ליברך גם הוא מהמפורסמות הוא. קשה היה לך לסרב למישהו, עם ביקש ממך. וכך אתה מציל בבריכה של גלאון בגלל שמארטי ביקש או שאתה משחרר נהג משאית במסגרת מתנ"ע בגלל שלא יכולת לעמוד בפני תחנוניו. או שאתה מבטיח לספי בן יוסף שתשתתף איתו במשחק רדיו בגלי צה"ל בכל מזג אוויר. רפי נגע בהרבה חברים ולכל אחד מהם יש את רפי שלו. אבל עם הילדים לא היו לא מתחרים. עשרות ילדים למדו לשחות בזכותו כשבסבלנות אין קץ הוא מלמד אותם את רזי השחיה. רפי תחסר לנו לחברים בשיחות החולין בחדר-האוכל כבר מתגעגעים.

דודו ש.

דוד רפי כפכפי,

התדהמה עצומה והכאב עמוק ואינסופי.

עברנו ימים רבים יחד בחודשים האחרונים, ימים קשים, שכן לראות אותך- פיטר פן נצחי שלי, מרותק וקמל במיטת החולים, מקום כה זר ולא טבעי לילד שכמוך, היה קשה מנשוא. מאז שאני זוכרת את עצמי היית עבורי דוד נפלא וקסום, מלא בסיפורים ומעשיות, אשר אחריהם הלכו שבי ילדים, כלבים וטף. אני, שהשווצתי בפני כל מי שרק אפשר בקשר הדם הייחודי שלנו, חשתי גאווה גדולה על כך שהפלא הזה הוא לגמרי שלי. אינספור זיכרונות עולים בראשי, של כל כך הרבה הרפתקאות שחווינו יחד, בלול, בפינת החי, באולם ההתעמלות של תיכון "צפית", משחקי הוויסט והרביעיות בבית של סבתא וסבא, כשאתה כמובן מפיל את כולנו מצחוק, משחקי שוטרים וגנבים ומה לא. ואיך אפשר בלי שלל הטיולים המרתקים שלנו, שבהם לקחת אותנו ממש כמו ספר מהלך, דרך דפי ההיסטוריה ואנחנו, מהופנטים, רק רצינו לגמוע עוד ועוד מן היד מן הידע העצום הזה שלך.

סימני ההיכר שלך תמיד יישארו הכובע המצחיק שתמיד על הראש, הפאוץ הנצחי שמלא בניירת ישנה והעט שתקוע בצווארון החולצה, גם כשאנחנו נמצאים בתוך מערה חשוכה.

רפי כפכפי שלי, אתה חוזר למקום בו חלומות נולדים. לארץ לעולם לא, להרפתקה חדשה. אין לי אליך אלא בקשה אחת, מדי פעם כשמסתדר, פרוש כנפיים והסתכל עלינו, פזר אבקת קסמים, אם צריך ושמור עלינו מלמעלה. פיטר פן אמר "לעולם אל תיפרד לשלום, כיוון שלהיפרד לשלום אומר שאתה הולך, ואם אתה הולך משמע אתה שוכח."

אינני נפרדת ממך לשלום רפילה, אני רק רוצה לקוות שתמשיך להיות מקסים, מצחיק וחיכן גם שם ולהזכיר לך שאני כאן נקרעת מרוב געגועים אליך ואוהבת אותך המון המון.

שלך תמיד

נקטוטה